

Aan alles komt een einde

08/12/07 – De eerste herdenkingstocht Lea & Lode staat op de kalender. De dag voordien valt het hemelwater met bakken uit de lucht. Het nieuws spreekt van vloedregime op de Waalse rivieren. Hier zaten we dus al maanden op te wachten. Dilemma, want de geplande tocht was op de Schotense vaart. Wilfried gaf ons onmiddellijk groen licht, 't was nu of nooit. Den Björn had het draaiboek al klaar. We gingen naar de Tro Maret....

Een nieuwe aanwinst in de derogatielijst (een kleine beek op de Hoge Venen met veel verval, ww klasse 3/4)

Water genoeg, geen probleem, vertrek 7.30 u aan de club (amaai da was vruug zenne). 's Nachts slecht geslapen, zo'n eerste afdaling is altijd stress!!!

Zaterdag morgen de GPS ingesteld en weg waren we (Björn, Tim, Dirk, Steven en Nancy) Eerste desillusie, het water op de Hoge Venen was alweer verdwenen, het had vannacht niet meer geregend, de Tro Maret was niet meer dan een kabbelend beekje. De ontgoocheling stond op onze gezichten te lezen! Gene stress, genoeg rivieren in de geburen, wij naar de Eau Rouge. Deze had nog iets meer water, 't is ne minimum stand, maar dan zijn we toch niet voor niets naar hier gekomen. Nu staat de Eau Rouge bekend als botenvreter, zeker bij weinig water. Ook de Roer stond nog op het programma, dus ik hield de Eau Rouge voor bekeken. ('K had hier in 't verleden ook al eens een slechte ervaring gehad) Wij brengen de auto's wel naar de aankomst in Stavelot.

2 u later komen de drie ww freaks in Stavelot aan, een beetje verkleumd, (zeker den Dirk, na drie rolpartijtjes, waar er 1 van mislukte).

Boten opladen, snel naar de volgende rivier, de Roer. Die ken ik ondertussen een klein beetje, met een beetje water een prachtrivier. Daar aangekomen, veel volk, de waterstand was ideaal. Afladen en maken dat we aan het peddelen zijn. Na 50 m roept den Björn ons met een ernstig gezicht in het keerwater, het is tenslotte een herdenkingstocht. Respect, we houden een minuut stilte.

Dan gaat het avontuur verder, de Roer laat zich van z'n mooiste kant zien, het is genieten, alle vaarders hebben een smile op hun gezicht, feest.

De eerste passage wordt door alle vier perfect genomen, 't kan niet meer stuk.

Den Björn neemt wat voorsprong, 't is voor de foto.

En dan slaat het noodlot genadeloos toe. Ik verlies het evenwicht op een golf(je), de boot slaat om, ik MOET rollen, déjà vu, peddel aan de verkeerde kant, wringen, krak, recht,.....en het was afgelopen, fini, gedaan, schouder uit de kom (2de keer). Dit is waarschijnlijk het einde van mijn veel te korte ww carrière schiet het door mijn hoofd. Na enkele minuten op de kant schiet de schouder terug op z'n plaats, oef, dat doet deugd. De pijn trekt even snel weg als hij opgekomen is. Alles werkt terug, enkel de deuk in mijn ego zindert nog wat na. Varen zat(zit) er niet meer in, ik draag m'n boot wel naar de auto.

De rest van het groepje zie ik tussen de bomen verder varen op de woeste beek. Ik wandel met pijn in het hart en een boot aan de hand naar de auto, waar mijn ongerust vrouwtje staat te wachten.

Het viel op dat moment allemaal wel mee, ik had geen pijn, ik kwam er goed vanaf. Ook Dirk hield het wat verder voor bekeken.

Björn en Tim hadden er wel zin in, ook de Perlbach had voldoende (lees veel) water.

We begeven ons naar de aankomst in Monschau, waar het kerstmarkt is. Gelijktijdig komen vaarders en voerders aan. Tijdens het omkleden wordt nog even nagekeuveld over passages als "de muur, de vissentrap, de leeuwenkuil enz.,,

We wandelen snel nog even over de kerstmarkt, drinken een vulkanneke of ..., en begeven ons naar Schoten, waar heerlijke mosseltjes op ons staan te wachten.

's Avonds is er nog een muziekkwis, maar het enige dat ik daar nog van weet, is,ELVIS.

De dag nadien beweegt mijn arm niet meer, alles is stijf, ik moet naar de spoed.

't Is over en uit, aan alles komt een eind.

Ik wil hierbij den Björn en den Tim nog bedanken voor de vele ww avonturen die we samen hebben beleefd, ze staan voor eeuwig op m'n harde schijf gebrand!!

voske